

Remény

Kiadó: L&L kiadó

Részlet a könyvből:

Szeptember 17., péntek

Reggel kicsit görcsöltem, hogy mit vegyek fel, végül a kék tornacipőm mellett döntöttem farmerrel, fehér pólóval és farmermellénnyel. A hajam laza copfba fogtam, és miközben feltettem egy leheletnyi sminket (szájfény, szemspirál), igyekeztem nem foglalkozni az arcomon bandákba verődött mitesszerekkel.

Mire a suliba értem, szinte mindkét osztály az aulában tobzódott. A 12.b csendben, fegyelmezetten várakozott, a mieink meg hangoskodva és vihogva. Ahogy beléptem a portán, Virág pattant elém boldogan, és arról kezdett regélni, hogy mennyire, de mennyire örül, amiért elmegyünk az Állatkertbe. Fejpántot viselt, színes, vékony sálát és batikolt pólót, aminek bal oldalára három kitűző volt feltűzve. Egy rózsaszín póni (?), egy békejel és Ricsi. Na, ezen eléggé meglepődtem, úgyhogy közelebb hajoltam, hogy szemügyre vegyem a kitűzőn lévő képet. Kétségtelenül ő volt az, Virág pedig magyarázatképp elmesélte, hogy újabban kitűzőket gyárt otthon.

Klassz – bólintottam, és azon agyaltam, hogy vajon csak én töltöm olyan unalmas dolgokkal a délutánjaimat, mint háziírás és tanulás?

Figyelem! – kiáltotta el magát Máday, aki a Jeanne d'Arc szobor mellett állt, és gondterhelten figyelte a csoportunkat. – 11.b! – kezdte. Nagyjából elcsendesedtünk, bár Zsolti továbbra is csörgött valami diabetikus cukros zacskóval. – Szeretném, ha úgy viselkednétek, mintha én is ott lennék! – folytatta az ig. helyettes.

Viszünk egy képet! – mutatta fel Dave a sulióúság egy régebbi számát, amelyen Máday képe az első oldalon szerepelt. Mindenki szakadt a nevetéstől, Máday arcán pedig megrándult pár ideg.

Felmayer, szeretnél inkább itt maradni?

Elnézést – dűnnyögte Dave, és átadta az újságot Zsoltinak, aki magához ölelte az ominózus oldalt. Máday szikrákat szórt a tekintetével, és úgy tűnt, komolyan elgondolkozott azon, hogy elenged-e minket.

Haller, Baranyai és Máday váltottak pár szót, miközben a két osztály már az ajtóhoz állva sorakozott.

Jó tanulást, gyíkok! – kiáltotta Ricsi a minket bámuló kilencedikeseknek.

Pósa! – kapta fel a fejét az ofő azonnal.

Na jó, rendeződjetez kettes sorokba – lépett hozzánk Baranyai.

Tanárnő, fogná a kezem, amikor átmegyünk az úttesten? – kérdezte Zsolti. Baranyai lesütötte a szemét, és szerintem rájött, túlvállalta magát.

Zsolti, kérlek, ne bohóckodj – mondta szegény biosztanáár. Miközben mi továbbra sem tudtunk kettes sorokba rendeződni (valahogy nem jött össze), a 12-b már indult kifelé a suliból. Olyan rendezetten, mint a katonák.

Miért ezekkel az unalmas arcokkal megyünk? – dühöngött Ricsi, és visszaintett még egyszer Bálintnak, aki egészen a portáig kísért minket.

A 12.b haladt elöl, szigorú oszlopokba rendeződvé, mi meg úgy loholtunk utánuk, mint valami csürhe. Volt ötös sorunk (Cortezék), de volt egyes is (Kinga). Én Jacques-kal és Gáborral mentem egy laza hármas sorban. Az út nagyszerűen telt, gyanítom, a két ránk vigyázó tanár fogyott vagy két kilót, mire odaértünk. A másik osztállyal nem volt gond, őz unalmasan normálisak voltak, úgyhogy Haller is és Baranyai is ránk összpontosított. Az állatkertig körülbelül ezerszer szóltak rá Zsoltira, például, hogy ne zavarja a buszvezetőt, ne egyen a metrón, és a Deák térnél, hogy azonnal szálljon vissza a szerelvénybe! ? De kapott Andris és Robi is, hogy ne lökdössék az embereket, Ricsi, hogy adja át a helyét a néninek, Cortez, hogy a zenelejátszója olyan hangos, hogy zavarja az utasokat, valamint Dave, hogy ne fotózzon a telefonjával idegeneket... Virág vinnyogása, hogy mikor láthatja már a zsiráfot, meg sem kottyant a két tanárnak, túlságosan lekötötte őket a fiúk fegyelmezése.

Aztán megérkeztünk, úgyhogy sorakoznunk kellett a pénztárnál, miközben a két tanár

megvette a belépőket.

Tanár úr! – üvöltötte Dave. – Zsoltinak nem kell jegy, ő itt lakik!

A beszélést hangos röhögés kísérte, az ofő pedig mosolyogva csóválta a fejét. Miután beléptünk az állatkertbe, természetesen mindenki mást akart csinálni. Virág perecért „sírt”, Zsolti a majmokat akarta megnézni, mondván, „Dave rokonai”, Andris és Robi „jó nőket” akartak látni, Jacques csillogó szemekkel nézett körbe, Ricsi pedig közölte, hogy olyan szag van, mint Gondos termében (?). Gábor a bejáratnál kapott térképet böngészte, Kinga egy moleskine naptárba jegyzetelt a cikkéhez, aminek címe „az ember viselkedése az állatkertben, avagy az elállatiasodott emberiség”, Dave twitterezett a telóján, Cortez pedig unottan maga elé nézve próbálta figyelmen kívül hagyni a végzős lányok pillantásait. Akkor indulhatunk – számolt össze minket Baranyai, aztán megkérte a diákokat, hogy viselkedjünk Szent Johannásokhoz méltóan. Nos, nem tudom, hogy az mit jelentett, de gyanítom, nekünk nem sikerült.

Legelől Baranyai beszélt, mögötte sorban haladtak a tizenkettedikesek, aztán Cortezék következtek, akiket Haller kísért a biztonság kedvéért. A sor végén Gábor, Jacques, Kinga és én, mögöttünk pedig a két rocker. Egyszer csak öngyújtó kattánását hallottam, mire hátranéztem.

A bűdös bagósok – mosolyogtam rá Andrisra és Robira, akik maguk mögött tartották a kezüket, és csak lopva emelték a szájukhoz, hogy gyorsan beleszívjanak.

Psz! – vigyorgott Andris. Felőlem. Az ő bajuk.

Mit műveltek? – fordult hátra Kinga.

Hallgass már! – csitította Robi rémülten.

Hű, de menők vagytok! – gúnyolódott Kinga, a fiúk pedig jól kiröhögtek. – Engem nem érdekel, ha szívjátok, de akkor nyeljétek is le a füstöt, ne az én levegőmet szennyezzétek! Andris és Robi nem vették túl komolyan Kingát, csak közölték, hogy menő rocker stílusukhoz igenis passzol a cigi.

Szerintetek – vágta rá Kinga.

Reni? – nézett rám Andris.

Nem is tudom. Szerintem ciki – vontam meg a vállam.

Bernáth! Haraszi! – kiáltott hátra Haller, mire Andrisék mindketten eldobták a csikket, és a bakancsukkal rátapostak. – Jól látom, hogy füstöl a fejetek? – indult hátra a tanár.

Á, csak a méregtől – közölte Andris, aztán hirtelen megfogta a kezem, és belenyomott valamit.

Ne már! – fakadtam ki, mert tapintás alapján tudtam, hogy egy dobozt és egy öngyújtót adott át.

Légyszi – sziszegte, és könnyörögve nézett rám.

Idegesen megráztam a fejem, aztán bedobtam a táskámba.

Úgy láttam, mintha dohányoznátok.

Mi? Dehogy! Pfuj! – rázta a fejét Robi. Elég rossz színész.

Zsebeket – kérte Haller. A két rocker kirámolta, de rágón, telefonon, zenelejátszón és pénzen kívül nem volt náluk semmi. Mivel nálam volt. – Figyelek rátok! – tette fel a mutatóujját az ofő, aztán visszament a sor elejére.

Kösz – vetett rám hálás pillantást mindkét fiú, én pedig megvontam a vállam. Azért nem akartam, hogy lebukjanak, vagy ilyesmi. Tovább indultunk volna, de Kinga kitette a kezét, így a rockerek megálltak.

Vegyétek fel!

Andris és Robi a következő kuka hamutartó részébe dobta a csikket. Hisz rend a lelke mindennek.